

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: KUNST - POLITIK

Citation: Claussen, Sophus: "KUNST - POLITIK", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid63014/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

KUNST -- POLITIK

Jeg genfandt København i Støv og Larm.

Jeg kom fra frodigtunge Sommeregne,
hvor Dagen sneg til Skoves Græs sig varm
fra Valmuplettet Korn, som Brombær hegne;
hvor Stranden flød paa alle Sider salt,
og slap man ind fra Markens Kløverdtynger
en Duft af Byens Linde fyldte alt
fra Fæstningsgraven til de muntre Klynger
af krumme Gader, der mod Havnen falder,
mens Haand i Haand om Kirken de sig slynger,
hvis Spir til Midnatsklokkens Trolde-Lyd
staar ret mod Himlen som et stenet Spyd.

Hvor Livet lægger til ved Vintersne,
men dobbelt løs og salig Vaaren gryr
med gyldne Knopper, smukke Børn, som le,
med Aaløb under Pile, sølvgraa Skyer
og Hornsignaler som en grøn Armé,
der myldrende fra Voldens Skrænter flyr,
til Solen daler hed og Havnens Vande
blegrøde, blaa og gule tungt sig blande.

Der blæses kl. 10 *Retræt* – Godnat!
og alle Ruder slukkes, Byen sover.
Taamurets Klang forkynder Tiden mat
for dem, der har et Rygte, som de vover.
Saa vækkes ved en Støj fra Havnen brat
Genlyd af Fodtrin: Færgen kommer over.

Det ringer, og – et Hvin – i Mørke dulgt
Iltoget farer bort som en forfulgt.

Saa nemt for Haanden ligger Vejen bort,
men „Byen fanger“ tit en ærlig Fyr.
Man burde hænge paa sin Væg et Kort
med Motto: „Jorden ejer mange Byr.“
Tag Rejsetasken, blir det dig for haardt,
sæt *her* din Smule Vid ej over Styr!
– en By, hvis Ungdom sig til Kroen skynder,
mens Oldinge begaar de unges Synder.

For der er farligt paa en saadan Plet,
der vokser Stemning op af Gadens Stene,
alting er gotisk muret, og saa tæt
sig i hverandre Skæbnerne forgrene.
Hvad som er Storstads-bygt og nyt og let
faar aldrig Magt som denne gamle Scene
med Vildvin over skæve Huses Stolper,
Soldatermarsch og Brag af Bøssekolber.

Hvor saligt bølger Sol og Løv paa „Lunden“
en Søndag, naar ved Frokost eller Vin
en Flok af unge træffes! – Mangen svunden
Vaardag staar blaa i Hjærtets graa Ruin!
Veninders kække Mod! . . . hvor man i Grunden
fornam sit „bedre Jeg“, saa søndagsfin!
. . . Ak „kendte Toner“ kommer os paa Strængene,
„der var en Gang“ . . . vi nær var bleven hængende.

– Jeg genfandt København – og Gud ske Tak!
som stort og frit det steg af Morgentaagen.
Og stolt i mange Døgn jeg Lyden drak
af snare Hovslag, drømmende og vaagen.

Jeg lo: „Du skal ej møde mere Snak
om Politik – men Kunst og vide Rum
og hurtigt Liv, som glimter, strømmer, taler,
kan vandre, som en Græker med Sandaler,
forelsket i de hvalte Mures „Sun“
og se Dig stor paa Storhed, som husvaler,
der gør din egen lille Storhed stum:
Musæer, Parker, brede Hospitaler!“

En By – forarget, lystig, klog og dum,
hvor der blir præket, lét, skældt ud og snærtet,
hvor man har Glæmsel i Revyens Skum
og den Slags Albustød, som gaar til Hjærtet;

hvor Journalister aldrig holder Fred,
hvor Kunstnere, hvor Rigsdagsmænd ej stanser
at raabe om, hvad Gud og hver Mand véd,
og føre Strid for Ting, som ingen sanser;

hvor i vort Folketing blir sagt Besked
– jeg var til Stede – om vort Lands Finanser.
Og det var fine Ord, som rev og sved.
Mod disse snilde Slynger, spidse Lanser
Ministeren stod ganske uden Panser.
Jeg tænkte: Lægges han sit Embed ned!

Men nej . . . Ministeren blev næppe vred.
Den næste Dag hans Blade svang ham Røgelse
for sjældent Held og aandelig Besøgelse.

Ah! – tænkte jeg – det er en Spøg . . . vi danser!
Kun disse Alvorsmænd og Dumme-Hanser
forstaar det ikke . . . det er Kunst! vi leger!
Da har jeg intet Ansvar, om jeg kranser
mit Haar og fletter ømme Rim og Vers.

Skønt selv jeg vilde evig være Neger,
hvis jeg – naar *slig* Kritik kom mig paa tværs
krøb sorgløst op paa mine Taburetter,
og salig smilende og ganske sværtet
forsikred, mens jeg slog mig bravt for Hjærtet:
„Jeg hører til et Stof, som intet pletter!“

. . . Tilgiv: jeg havde denne Snak behov
(uskyldig i en Tid, da „Intet pletter“).
Saa kan da Statsmænd, Kunstnere faa Lov,
at boltre Penne, Mejsler og Paletter.
Den strænge Alvors Tid er lagt i Aske.
Gærne for mig!

Jeg fandt det sødt at plaske
i Lyd- og Farveindtryk – Kunstens Brød –
Gensyn af Venner, unge Pigers raske
Udbrud og Blik – som kaade Albustød –
Teater, Opera, ny Melodier:
En Kunstens Tid! Og mangler vi Genier,
det er en Fejl – vor Kunst har ingen Nød.